

Sygn. akt I CSK 872/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa P. G.

przeciwko P. G.

o zachowek,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 18 marca 2014 r., sygn. akt I ACa 1275/13,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Praktycznie wszystkie zarzuty podniesione w skardze kasacyjnej w niniejszej sprawie są niedopuszczalne, ponieważ dotyczą ustalenia faktów oraz oceny dowodów. Przemawiałoby to za odrzuceniem skargi, gdyby nie zarzut dotyczący błędnej wykładni art. 995 k.c., który podlega kontroli kasacyjnej. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się na oczywistą zasadność skargi. Ma ona wynikać, po pierwsze, z wadliwego przyjęcia, że w skład majątku spadkodawcy wchodziło w całości prawo własności nieruchomości lokalowej, gdy tymczasem z księgi wieczystej wynika, że spadkodawca miał prawo jedynie do 1/6 wartości tego prawa oraz, po drugie, że sąd odmówił zastosowania art. 995 k.c. do darowizny pieniężnej. Skarga nie jest jednak oczywiście uzasadniona. Po pierwsze, jak jasno wynika z treści zaskarżonego orzeczenia, Sąd ustalił, że w skład spadku po zmarłym spadkodawcy wchodziła 1/6 wartości nieruchomości lokalowej. Skarżący myli twierdzenia zawarte w pozwie z sądowym ustaleniem stanu faktycznego. Po drugie, Sąd nie zastosował art. 995 k.c. w ogóle, ponieważ ustalił, że darowizna nie miała miejsca. W konsekwencji irrelewantne jest stanowisko co do tego, czy wartość takiej darowizny należało zaktualizować ze względu na upływ czasu między momentem jej dokonania a chwilą żądania zachowku. Na marginesie należy jedynie zauważyć, że w uzasadnieniu orzeczenia Sąd II instancji wyraźnie przyjmuje, że do darowizny pieniężnej ma zastosowanie art. 995 k.c. - a zatem zajmuje stanowisko odmienne od przypisywanego mu przez skarżącego. Różnica polega jedynie na tym, że w inny sposób niż przyjął do Sąd I instancji, w ocenie Sądu II instancji należałoby zaktualizować wartość darowizny - nie w odniesieniu do zmian w wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, ale z uwzględnieniem celu konkretnej darowizny: jeśli miała służyć nabyciu nieruchomości, to z uwzględnieniem różnicy w cenie tej nieruchomości.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

I.n